Єднаймося в Просвіті!

Галицька Просвіта

13 (533)
26 березня
2015 р.

Вчити рідної мови треба так, щоб діти не лиш навчилися її, але й полюбили та вважали її за свій скарб. Щоби до того довести, треба вже від перших хвиль науки відповідно поступати. Коли вчимо в спосіб простий і зрозумілий, коли науку прикрашуємо рідними співанками та й від часу до часу розкажемо дитині то гарну повісточку, то казочку, вона з першого разу полюбить сю мову, завдяки якій тілько милих хвиль пережила, тілько навчилася.

Марійка ПІДГІРЯНКА

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзебчук * Набір – Наталія Дяченко * Друк – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського,18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://uaprosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ "Ідея Банк" МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редаґувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

КОЛОНКА РЕДАКТОРА

ПОЧИНАЄМО ЖИТИ ПО-НОВОМУ?..

Напевно, кожен українець пам'ятає ті передвиборні чи то обіцянки, чи заклики нинішнього глави держави «Жити по-новому», які радше нагадували «покращення уже сьогодні» його попередника. Але не вірилось, що вони такі ж пустопорожні. Не думалось, що знову він обкладе себе «любими друзями», як ще один попередник, винесений на владний Олімп хвилею народного збурення... Не згадую обіцянки покінчити з сепаратизмом та інші. Не сталося, не склалося… А що обіцяв наш «камікадзе»: не справлюсь – «кулявлоб», себто впаду на меч. І тут не склалося і не сталося. За нікчемними річними підсумками минулого Уряду, за ганебними ста днями нового складається враження, що наші очільники живуть у якомусь задзеркаллі. І жити по-новому для них означає пробити в ремені ще кілька дірок. Бо це ж треба – опустити гривню в чотири рази, а ціни на газ, електроенерґію підняти на 400 відсотків, на цукор – на 300 відсотків, у стільки ж зросли ціни на інші товари першої необхідності.

Якщо вже так доґаздувалися, то хоч би здійснили індексацію мінімальних зарплат і пенсій. Адже якщо торік на цей час мінімальна зарплата дорівнювала 138 доларам, то нині – 43. Це чи не найменше у світі.

Так ні, вирішили стягнути з працюючих пенсіонерів 15 відсотків з пенсії, вищої за прожитковий мінімум 1423 грн. За їхніми підрахунками, це зекономить десь до 3,5 млрд. гривень бюджету.

Ех, якби так прискіпливо Уряд рахував мільярдні витрати держпідприємств. Голова фінансової інспекції України пан Гордієнко у прямому ефірі «Свобода слова. Шустер live» на 112 каналі прямо заявив, що голова Уряду не лише не бореться з дерибаном державного бюджету, а навпаки – очолює його. Ревізія лише на кількох держпідприємствах виявила непідтверджених витрат на 7,5 млрд. грн. Скажімо, у системі «Енерґоатом» на утримання одного легковика витрачають 700 тисяч (!) гривень на рік. А таких там аж сімдесят. Такі ж факти розкрадання бюджету виявлені й на «Укрзалізниці», «Турбоатомі», «Укрпошті»... На жаль, навіть після оприлюднення цих фактів Уряд не хоче їх ні помічати, ні визнавати. Натомість знайшли цапів-відбувайлів – найбідніших. І виправдовують свою недолугу економічну політику тим, що, мовляв, МВФ, який позичає нам гроші, вимагає підвищити у рази ціни на все.

Та не вимагає цього МВФ. Він пропонує збалансувати бюджет, тобто щоб видатки збігалися з прибутками. А оскільки Уряд нічого не зробив для одержання доходів, то він і відбирає у найбідніших. Про олігархів згадали лише днями, коли вирішили нарешті взяти державну частку в державному підприємстві «Укрнафта». І який рейвах зчинив олігарх Коломойський. А чи хоч потривожать інших?.. Надії мало.

А тим часом підприємці середньої руки деруть із брата останню шкуру. Так «Івано-Франківськхліб» вартість батона протягом тижня підвищив у кілька разів – до 8 грн. 20 копійок, хоч, приміром, у Києві він коштує сім гривень. Що сталося? Борошно закуплене за минулорічними цінами, електроенерґія і газ в ціні не підвищувалися, хіба що пальне. То чому ж так подорожчав хліб? Спитати виробників мав би антимонопольний комітет. Але він мовчить.

І виглядає, що це тільки початок. Адже ціни зросли на все – пальне, ліки, харчі, транспорт... Хіба що повітрям можемо дихати вільно. Але, може, і тут нам влада знайде спосіб краник перекрити. Чи це називається жити по-новому? Якщо так, то варто, насамперед, щоб голова Уряду публічно відповів на арґументовані публічні звинувачення в тому, що в країні ніщо не змінюється тому, що він очолює корупцію, проти якої жертовно постав Майдан. Має ж колись в Україні настати політична відповідальність за дії чи бездіяльність влади. Бо без цього тяжко терпить весь народ.

Богдан ВІВЧАР

ІНІЦІАТИВИ

НАТО – ҐАРАНТІЯ НАШОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

Відбулося організаційне засідання обласного комітету Громадянського руху «За Україну в НАТО».

Гарантію національної безпеки України, як свідчать результати соціологічних опитувань, українці бачать у вступі нашої держави до Євроатлантичного альянсу. Відомі політики, громадські діячі, письменники Леонід Кравчук, Євген Марчук, Дмитро Павличко, Юрій Щербак, Левко Лук'яненко та інші виступили з ініціативою започаткувати Громадянський рух «За Україну в НАТО». Його Всеукраїнський оргкомітет очолив Іван Заєць. І цей рух нині дедалі ширше розгортається по всій країні, в нього вливаються учасники Революції гідності, військовики, представники партій, громадських, творчих і наукових організацій, робітники й аґрарії, молодь і студенти. Образно кажучи, заяву про вступ України в НАТО вже написано – кров'ю героїв Небесної сотні й захисників Вітчизни, полеглих у збройній боротьбі проти російсько-терористичних військ на Донбасі. І російська аґресія свідчить, що не можна відкладати з поданням заяви до цієї міжнародної військово-політичної організації.

На цьому наголошували на проведеному в обласній «Просвіті» організаційному засіданні Громадянського руху «За Україну в НАТО» депутати обласної ради – голова обласного об'єднання ВУТ «Просвіта» імені Тараса Шевченка Степан Волковецький і Дмитро Захарук. У ньому взяли участь просвітяни, представники громадських організацій та партій Івано-Франківська й області. Усі вони підтримали створення оргкомітету, головою якого обрали Дмитра Захарука, його заступником – голову обласної ради профспілок Ігоря Басюка, а відповідальним секретарем – громадського активіста Мирослава Давидіва. Обрано керівників окремих напрямів діяльності як із роз'яснювально-аґітаційної роботи серед населення краю, так і з підготовки й проведення міських і районних установчих зборів, обласної конференції, установчого з'їзду Громадянського руху «За Україну в НАТО». А для цього обласний оргкомітет найперше має допомогти у створенні аналогічних міських і районних оргкомітетів.

Як наголошувалось на засіданні, рух прийме у свої ряди всіх, хто б яку ідеологію не сповідував, – ліберальну чи націоналістичну, хто б якого політика не підтримував. Усі, хто вважає, що надійну безпеку Україні може забезпечити тільки її членство в НАТО.

Як наголосив обраний голова оргкомітету Д. Захарук, він твердо переконаний, що «НАТО є найнадійнішою і найефективнішою опорою нашої національної безпеки. Ті реальні факти, що Україна історично належить до Європи, є її невід'ємною частиною, а наші західні сусіди входять до НАТО, заохочують українців у нинішній тяжкій ситуації неоголошеної війни Росії проти України на її сході не відкладати, а, навпаки, прискорити вступ нашої держави до цієї міжнародної військово-політичної організації».

Ініціатори громадянського руху відкидають як необґрунтовані й такі, що заохочують Росію, закиди, що це зашкодить україні. Тільки НАТО є справді надійною «парасолькою» для захисту від зазіхань захланного північно-східного сусіда на територіальну цілісність України, загалом на нашу державність.

Рух «За Україну в НАТО» розглядається як діяльний чинник громадянського суспільства, становлення якого тепер відбувається в нашій державі. Він вимагатиме від влади скасувати позаблоковий статус України, відновити її євроатлантичний зовнішньополітичний курс, сприяти проведенню Всеукраїнського референдуму на підтримку членства нашої держави в НАТО. А плебісцит остаточно підтвердить безпековий і цивілізаційний вибір України і спонукатиме владу подати заяву про вступ України в НАТО.

Учасники засідання закликали прикарпатців стати активними учасниками руху «За Україну в НАТО», а на референдумі, який напевно відбудеться одночасно з виборами до місцевих рад восени цього року, підтримати ідею «Україна – в НАТО».

Теодор ДРОВНИЧ

СЕСІЇ РАД

АҐРЕСОР Є АҐРЕСОР

35-та сесія обласної ради шостого демократичного скликання розпочалася з сумної інформації головуючого – заступника голови обласної ради Остапа Дзеси: він назвав імена ще 13 загиблих у війні на сході України прикарпатців, які стали відомими за час від 5 грудня минулого року. Із 51-го полеглих воїнів із нашого краю вже 24-ох держава посмертно нагородила орденами. Пам'ять загиблих бійців вшанували хвилиною мовчання. О. Дзеса повідомив, що на сьогодні понад 280 вихідців з Івано-Франківщини, поранених під час подій на столичному Євромайдані та в зоні АТО, лікуються у військових госпіталях і лікарнях країни. Поінформував також, що голова обласної ради Василь Скрипничук узяв відпустку на 43 дні й минулої суботи прибув у розташування одного з добровольчих батальйонів на сході країни.

Депутат обласної ради, заступник начальника з соціальних питань НГВУ «Надвірнанафтогаз» Роман Струтинський повідомив, що їхній трудовий колектив всіляко намагається підтримати армію. Від початку воєнних дій на сході України колектив зібрав для підтримки Збройних сил України та добровольчих батальйонів 1 млн. 100 тис. грн., а також чимало одягу, продуктів харчування. Відремонтовано понад 20 автівок для військових підрозділів. Надається допомога сім'ям працівників НГВУ, які мобілізовані й перебувають на сході України та в навчальних центрах.

Депутат і голова обласної «Просвіти» Степан Волковецький зачитав заяву про ініційований низкою визначних політичних і громадських діячів нашої держави громадський рух «Україна – в НАТО» й запропонував внести для розгляду на наступне сесійне засідання питання про позицію Івано-Франківської обласної ради щодо вступу України в НАТО. В області вже сформовано відповідний оргкомітет, який очолив депутат обласної ради Дмитро Захарук.

Депутати заслухали інформацію прокурора області Ігоря Настасяка про стан законності в області за 2014 рік та заступника начальника УМВС в Івано-Франківській області Руслана Воробйова – про стан криміногенної обстановки на території області, результати оперативно-службової діяльності органів внутрішніх справ за минулий рік.

Обласна рада схвалила в новій редакції обласну програму підтримки сімей загиблих і постраждалих під час масових акцій громадського протесту в період з 21 листопада 2013 р. по 21 лютого 2014 р., учасників бойових дій та інших громадян, які залучалися і брали безпосередню участь в антитерористичній операції в районах її проведення. Говорили депутати і про те, як учасників АТО забезпечують земельними ділянками.

На сесії йшлося про виконання програми соціально-економічного та культурного розвитку області за 2014 рік і про таку ж програму на 2015-ий, про виконання обласного бюджету за 2014 рік і про внесення змін до цьогорічного обласного бюджету, про розподіл коштів бюджету розвитку обласного бюджету на 2015 рік. Депутати ухвалили з цих важливих питань порядку денного відповідні рішення.

У зв'язку з тим, що голова бюджетної комісії обласної ради Юрій Бабій став народним депутатом України, припинено його повноваження як депутата облради. Обласна виборча комісія зареєструвала і визнала депутатом обласної ради наступного у виборчому списку від політичної партії «Фронт змін» – Петра Миколайовича Семанюка, якому вручили відповідне посвідчення. Фракція партії «Фронт змін» в облраді обрала своїм головою Руслана Попадинця.

Сесія продовжить роботу.

Н. К.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Спостережна рада кредитної спілки «Самопоміч» повідомляє про скликання загальних зборів членів кредитної спілки, які відбудуться 8 ТРАВНЯ 2015 РОКУ (початок о 16.00) за адресою: м. Івано-Франківськ, вул. Грушевського, 18 (актовий зал).

Реєстрація членів спілки та їхніх представників проводиться з 15.00. Пропонується такий порядок денний загальних зборів:

1. Затвердження порядку денного.
2. Заслуховування і затвердження звіту Спостережної ради за 2014 рік.
3. Заслуховування і затвердження звіту Кредитного комітету за 2014 рік.
4. Заслуховування і затвердження звіту Правління за 2014 рік.
5. Заслуховування і затвердження висновку Ревізійної комісії КС «Самопоміч» за 2014 рік.
6. Заслуховування і затвердження аудиторського висновку, яким підтверджена повнота і достовірність, річна звітність КС «Самопоміч» (річна фінансова звітність і звітні дані КС «Самопоміч» за 2014 р.
7. Про розподіл нерозподіленого доходу, що залишився у розпорядженні КС «Самопоміч» за 2014 р.
8. Визначення незалежного аудитора (аудиторської фірми) для підтвердження достовірності й повноти річної звітності КС «Самопоміч» за 2014 фінансовий рік.
9. Про ознайомлення з бюджетом на 2015 фінансовий рік.
10. Встановлення обов'язковості внесення всіма членами кредитної спілки «Самопоміч» членського внеску в резервний капітал, періодичності внесення та суми такого внеску.

Пропозиції та зауваження членів спілки щодо порядку денного приймаються в письмовій формі **до 25 квітня 2015 р.** за адресою: **вул. Гетьмана Мазепи, 9, м. Івано-Франківськ,** тел. для довідок: **(0342) 52-70-94.**

Для участі у загальних зборах члени кредитної спілки повинні підтвердити свої повноваження:

у разі особистої присутності – шляхом надання паспорта чи іншого документа, що засвідчує особу;

за довіреністю, оформленою відповідно до вимог законодавства України.

Голова Правління Василь МИКИТИН

ЗНАЙ НАШИХ!

СПРАВЖНІЙ АКАДЕМІК

Нещодавно першим і наразі єдиним на Прикарпатті справжнім академіком Національної академії наук України (НАНУ) став ректор Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу (ІФНТУНГ) професор Євстахій Крижанівський. Це найвищий науковий титул України. Його не присвоюють, як це є в різних галузевих академіях, академіком НАНУ обирають шляхом голосування академіків.

Отже, ІФНТУНГ став сьомим таким вишем серед університетів України. Годі й казати, наскільки це підвищує його рейтинґ на державному та міжнародному рівнях. Однак то закономірний здобуток цього вишу з огляду на складний шлях, який він пройшов з часу набуття Україною Незалежності.

– Це підсумок багаторічної наполегливої наукової діяльності всього колективу нашого університету, – сказав номінант.

Під час прес-конференції ректора ІФНТУНГ привітав з обранням академіком НАНУ голова облдержадміністрації Олег Гончарук. Від імені виконавчої і представницької гілок влади в області він подякував Євстахієві Крижанівському за роботу загалом та за сприяння у розв'язанні тих чи інших проблем енергозабезпечення реґіону зокрема.

Пана Євстахія вітали також колеґи і студенти, дякували за працю на ниві науки і внесок у розробку та реалізацію програми енерґонезалежності України.

Н. К.

КАДРИ

МІЛІЦІЯ З НАЧАЛЬНИКОМ

Новим начальником УМВС в області став Віктор Шкутов. До нинішнього призначення очолював Івано-Франківський міський відділ міліції.

Віктор Шкутов працює в органах внутрішніх справ із 1993 року. У 2002-му закінчив Національну академію внутрішніх справ України. У 2006–2010 роках був заступником начальника Тлумацького райвідділу міліції, працював у Волинській області.

Що стосується попереднього керівника – Миколи Семенишина, то він очолить обласне управління внутрішніх справ на Хмельниччині.

ВРАЖЕННЯ

ДОНБАС – УКРАЇНСЬКИЙ, НАШІ ВОЯКИ – НЕПЕРЕМОЖНІ...

Нещодавно ми з прекрасною прикарпатською співачкою Оксаною Сливкою з Івано-Франківська, приватним підприємцем з Раківця, відеооператором Сергієм Гуменяком повернулися з поїздки в Луганську область, у зону АТО.

Нашою метою було відвідати бійців АТО, виступити перед ними з концертами, подарувати їм пісні, вірші, гуморески, дізнатися про їхні побутові умови, відчути дух захисників Вітчизни.

Ми побували в багатьох частинах, батальйонах і переконалися, що наші бійці – непереможні. Вони впевнені в своїх силах, розповідали про свої армійські будні, ділилися думками щодо покращення обороноздатності, забезпечення вояків необхідним. Особливо хотіли мати в своїх руках сучасну зброю, якою можна було б прогнати російських загарбників та їхніх поплічників.

Хочу сказати, що в лавах вояків дуже багато мешканців Донеччини. Луганщини, інших східних та південних областей України, а також – з Республіки Крим. Тож нехай наші вороги не повторюють щоденно про те, що це бандерівці прийшли захоплювати Донбас. Там за нашу Незалежність б'ються вояки зі всієї України, сусідніх держав...

Крім того, уже в процесі поїздки ми змінили свою програму й вирішили відгукнутися на запрошення педагогічних колективів та учнів багатьох навчальних закладів про проведення зустрічей з ними. Зокрема, ми провели хвилюючі зустрічі з учнями та студентами міст Сєвєродонецька, Лисичанська, Рубіжного, під час яких дарували їм свої твори, а вони нам – аплодисменти. Ми переконались, що це такі ж діти, як і наші, які дуже люблять Україну, розмовляючи українською та російською мовами.

Хочу сказати, що перед поїздкою керівництво Солотвинської, Росільнянської, Космацької, Гутянської та Раковецької шкіл організували учнів на дуже хорошу справу. Вони намалювали воякам малюнки-побажання, написали листи, де просили в Господа допомогти нашим солдатам перемогти і живими та здоровими повернутися додому. Треба було побачити, як уважно, зі сльозами на очах читали ці побажання, роздивлялися малюнки наші захисники, думаючи про те, що це написано та намальовано їхніми дітьми, молодшими сестрами й братами. Крім того, учні підписали свої побажання на державних прапорах України, які ми передали бійцям... На найпочесніших місцях тепер знаходяться прапори, малюнки й листи прикарпатських учнів...

Гарячими були зустрічі в школах і технікумах. Пригадую, коли Оксана Сливка вийшла на сцену в одній зі шкіл зі словами: «До вас приїхали бандерівці», то зал наповнився аплодисментами та овацією, діти скандували «СлаваУкраїні! – Героям слава!». Учні навчальних закладів, в яких ми виступали, подарували державні прапори України учням Прикарпаття з пропозиціями до ровесників проводити в майбутньому обмін делеґаціями, дали номери своїх телефонів.

Населеними пунктами, де перебували, ми ходили в вишиванках... Багато людей зупинялися, бачачи, що ми не місцеві, щоб перекинутися словом – другим. Проблеми у нас з ними ідентичні. Вони також хотіли б, щоб закінчилася війна, щоб нарешті розпочалися справжні реформи, щоб життя ставало кращим...

Після кожної зустрічі нам телефонували батьки учнів, з якими ми зустрічалися, щоб подякувати за наш приїзд... Вони підтримували нас і казали, що підтримують дії влади на забезпечення єдності нашої держави...

Ми були приємно зворушені, коли почули, як у деяких школах, коли закінчується чи розпочинається урок, то замість звуку шкільного дзвоника звучить мелодія якоїсь української пісні. А ще в кожній школі діти випускають свої газети українською...

Гадаю, що над поглибленням стосунків заходу і сходу України потрібно працювати й надалі, зміцнюючи єдність держави...

Нестор МАРТИНЕЦЬ,
член НСЖУ

ПРАВДА ПРО КРИВДУ

ОШУКАЛИ Й КИНУЛИ

В'ЯЧЕСЛАВ БІЛОУС, полковник: «...якби Україна не погодилася на Будапештський меморандум, багатьох втрат можна було уникнути...»

США та Великобританія спільно з нинішнім аґресором – Росією під тиском змусили Україну підписати Будапештський меморандум і відмовитись від зброї, яка могла би врятувати нині країну.

Про це в коментарі «Слову і ділу» розповів полковник запасу, колишній голова Спілки офіцерів України В'ячеслав Білоус, аналізуючи стан оборони України та створення військового резерву. «Все знову повертається до моменту, коли було голосування за приєднання України до договору про нерозповсюдження ядерної зброї. Країни Будапештського меморандуму, в першу чергу США та Великобританія, відверто «викручували руки» керівництву України, щоб ми приєднались до цього договору, тому що ракети, так звані «Сатана», були скеровані якраз з України на США і близько $ 16 млрд. Штати витрачали щорічно на протиракетну оборону саме проти цих ракет», – розповідає експерт. В такий спосіб Америка фактично роззброїла Україну й зараз, в свою чергу, за цим же Будапештським меморандумом не ґарантують нам безпеку.

«Я переконаний, що якби Україна тоді не погодилася на Будапештський меморандум, багатьох втрат можно було уникнути і взагалі події розгорталися б за іншим сценарієм. Путін би знав, що у нас є зброя проти нього. Це абсолютно неправда, що Україна не має технологій, не зможе утримувати цю зброю. Якщо Іран, Пакистан, Північна Корея можуть, то Україна вже давно могла б», – пояснює спеціаліст.

НА ТОМУ СТОЮ

ДІЙТЕ, ПОКИ НЕ ПІЗНО!..

Відомий афоризм говорить: язик політиків служить, щоб ховати їхні думки. Не відомо, що вони думають, але говорять так, ніби не бачать, що насправді відбувається.

І цей вислів не втратив своєї правдивості й сьогодні.

Західні політики кажуть, що надання Україні зброї посилить конфлікт.

То й що ж тут аж такого небезпечного?

Захід не надавав Україні зброї від початку конфлікту, а конфлікт весь час посилювався. Москва ж навпаки давала бойовикам від стрілецької зброї до танків (зразу старих конструкцій, а з бігом часу – до найсучасніших моделей). Від формувань злочинних банд – до російських реґулярних військ.

Отже, посилення конфлікту не залежить від постачання зброї Україні.

А від чого?

Від сили опору українських героїв московській аґресії.

За логікою західних мудрагелів, щоб не посилювати конфлікт, українцям треба згортати опір, іншими словами, піддатися аґресії.

От як розшифровуються слова про посилення конфлікту в разі надання Україні зброї.

Чи це мудре міркування союзників України з числа борців за демократичні цінності, чи ганебний камуфляж свого обивательського страху перед злодійськими погрозами Росії вдатися до ядерної війни?

Слова – найсильніша зброя злодіїв у законі, і цією могутньою зброєю Росія веде наступ на обивательський Захід. І погрози – наймогутніша зброя московського націонал-соціалізму – «руского міра».

Не менш одіозне твердження Заходу, що розв'язка конфлікту на сході України лежить не у військовій площині.

А в якій?

У переговірній?

Брехня. Мінськ-1 та Мінськ-2 плюс історія Росії яскраво свідчать, що це – ілюзія.

У площині санкцій?

То треба практикувати дійові санкції, а не напівсанкції. Слід припинити всяку торгівлю з Росією. Ізолювати Росію від світу, попри те, що це може вдарити по економіці Заходу. Треба йти на жертву.

Чи Захід не здатен на жертви?

Коли Україна заливається кров'ю, то Захід може трохи пожертвувати своїм благополуччям.

Адже треба раз і назавжди знешкодити новітнього Гітлера. Бо він втручається у кожну внутрішню ініціативу Заходу. ЄС хоче зміцнити свою оборону: створити європейську армію, а з Москви лунає окрик: «Ми дамо належну відповідь!» Тобто Москва чує себе жандармом світу.

Загарбавши Україну, вона стане Дамокловим мечем над Заходом.

Тому дійте, поки не пізно.

Клим СВЯТОСЛАВОВИЧ, *США*

НОВЕ У ПЕНСІЙНОМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННІ

ТРИ НАПРЯМИ ВИПЛАТ ПЕНСІЙ

З 1 квітня цього року набувають чинності законодавчі зміни, що реґулюють питання пенсійного забезпечення. Відповідний Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення» ухвалила Верховна Рада 2 березня 2015 року. Докладніше – заступник начальника головного управління Пенсійного фонду України в області Роман БЕРЧАК.

Всі нововведення можна згрупувати за трьома основними напрямками:

1. Виплата пенсій особам, які працюють на «спеціальних» посадах

Зокрема, це стосується державних службовців та осіб, які працюють на посадах, що дають право на пенсію за Законом України «Про державну службу», а також народних депутатів, прокурорів і суддів.

Відповідно до законодавчих змін, тимчасово, у період з 1 квітня до 31 грудня 2015 року, якщо особа працює на зазначених посадах, призначені пенсії не виплачуються. При цьому не має значення вид пенсії і закон, за яким вона призначена. Відповідні зміни внесено до 14 законів, що реґулюють питання пенсійного забезпечення.

Варто наголосити, що пенсіонер має право вибору: продовжувати працювати на «спецпосаді» та отримувати заробітну плату, чи звільнитись з посади і отримувати пенсію.

Зазначена норма не поширюється на інвалідів I та II груп, інвалідів війни III групи, учасників бойових дій, членів сімей військовослужбовців, учасників Антитерористичної операції. Всі вони на будь-якій роботі будуть отримувати призначену пенсію в повному обсязі.

2. Виплата пенсій іншим категоріям працюючих пенсіонерів

Для всіх інших працюючих пенсіонерів передбачено, що у період роботи їм буде виплачуватися 85 відсотків призначеного розміру пенсії. Ця норма також тимчасова і діятиме до 31 грудня 2015 року.

При цьому, якщо розмір пенсії менший від 1423,5 грн., то вона виплачується у повному обсязі. Якщо ж розмір більший – буде виплачуватися 85 відсотків. У будь-якому разі розмір пенсії має становити не менше 1423,5 грн.

Працюючим інвалідам I та II груп, інвалідам війни III групи, учасникам бойових дій, членам сімей військовослужбовців та пенсіонерам, пенсії яким призначені відповідно до Закону України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб», пенсія виплачується у повному обсязі.

У всіх випадках після звільнення з роботи, в тому числі зі «спецпосад», виплата пенсії поновлюється в повному обсязі.

Статус пенсіонера – працюючий чи непрацюючий і, відповідно, розмір пенсії до виплати органи Пенсійного фонду України визначають за матеріалами пенсійних справ та даними системи персоніфікованого обліку. Надавати органам Пенсійного фонду документи власноруч мають лише ті пенсіонери, хто своєчасно не виконав передбачене законом зобов'язання протягом десяти днів поінформувати органи Фонду про працевлаштування/звільнення з роботи.

Якщо документи про звільнення з роботи буде надано після 1 квітня, то виплата пенсії буде проведена в повному обсязі за весь період, коли пенсіонер вже не працював.

Якщо документів про працевлаштування, в тому числі на «спецпосаду», пенсіонер не надасть, факт роботи все одно встановлять згодом за даними системи персоніфікованого обліку. У цьому разі пенсіонер має повернути зайво виплачену суму пенсії.

3. Зміна умов призначення пенсій на пільгових умовах та за вислугу років

З 01.04.2015 поетапно змінюється вік жінок, необхідний для призначення пенсій на пільгових умовах, зокрема:

для жінок, які народилися після 1 квітня 1970 року, при визначенні права на пільгову пенсію за списком № 1 (перелік особливо шкідливих та особливо важких професій та робіт затверджено Кабінетом Міністрів України) вік виходу на пенсію поступово збільшуватиметься з 45 до 50 років;

для жінок, які народилися після 1 квітня 1965 року, при визначенні права на пільгову пенсію за списком № 2 (перелік особливо шкідливих та особливо важких професій та робіт затверджено Кабінетом Міністрів України), а також ті, які працювали трактористами-машиністами, доярками, свинарками, робітницями текстильного виробництва; водіями міського пасажирського транспорту, були зайняті на вирощуванні тютюну, вік виходу на пенсію поступово збільшуватиметься з 50 до 55 років.

Цей процес відбуватиметься поетапно впродовж 10 років – щороку на 6 місяців.

Також поетапно на 6 місяців за рік змінюється загальний стаж роботи для призначення пенсій на пільгових умовах. При цьому необхідна тривалість пільгового стажу залишається без змін.

Крім того, на 5 років поетапно протягом 10 років на 6 місяців за рік змінюється тривалість загального стажу роботи, необхідного для призначення пенсії за вислугу років, а для окремих категорій працівників – необхідної вислуги років. Це стосується, зокрема, робітників локомотивних бриґад, працівників на польових геологорозвідувальних роботах, робітників на лісозаготівлях і лісосплаві, плавскладу флоту, працівників освіти та охорони здоров'я, артистів тощо.

Подав ***Володимир КРИВОРУЧКО***

ПІСЕННИЙ ПЕРВОЦВІТ ПЕТРА МАРУСЯКА У «КАРАОКЕ НА МАЙДАНІ»

Неймовірно щасливі верховинські просвітяни, учасники гурту «Струни Орфея» з переможцем біля головного призу – плазмового телевізора «Сатурн»

Чи випадково карпатські плаї встелили благодатну путь співочому леґіню Петру Марусяку з-над Черемошу до столичного Хрещатика на зйомки найпопулярнішої музичної шоу-програми «Караоке на майдані»? Звичайно, що ні. Стежки-дороги завше випробовують того, хто йде без упину вперед.

Провідний соліст гурту «Струни Орфея», молодий просвітянин, працівник культури з Верховини разом зі своїм музичним колективом у складі просвітянської деле-ґації Верховинського району тієї пам'ятної днини – 8 березня – приїхав з Карпат, щоб запалити свічу незглибимої пам'яті Героям Небесної сотні на Майдані. Пом'янули Героїв молитвою… Далі верховинці прямували до Канева – української святині на Чернечій горі, щоб вклонитися Кобзареві української нації Тарасу Шевченку й принести йому свою сповідь.

Того суботнього ранку ми крокували Хрещатиком, який купався у сонячних променях. Ми і не відали, що ота сонячна Господня благодать приведе нас до традиційного місця зйомок програми «Караоке на майдані», де саме готували майданчик для проведення першого весняного телешоу 2015 року.

– Ну що, Петре, порадуємо столицю і глядачів України невмирущою піснею Володимира Івасюка, яку музичний гурт «Струни Орфея» везе у Канів до батька нашого, Тараса, на Чернечу Гору?

– Я би спробував заспівати, якщо, звичайно, ведучий програми Ігор Кондратюк запропонує.

І ось ведучий шоу Ігор Кондратюк робить перші спроби прослуховування голосів майбутніх співочих талантів, усіяних довкола знімального майданчика, як грибів після рясного дощу в Карпатських лісах. Заспівав кілька акордів запропонованої для розспіву української народної пісні «Ти ж мене підманула» і Петро Марусяк. Ведучий телешоу одразу ж вловив чарівну мелодику голосу криворівнянського хлопця і запросив його на співочий майданчик. Визначено ще двох учасників першого туру – й усім трьом запропоновано вибрати пісню для виконання перед численною аудиторією «Караоке» на Хрещатику.

Якби ж то, гадаю, у визначеному репертуарі музичних творів була пісня-реквієм пам'яті Володимира Івасюка «Минає день, минає ніч», що її написали Юрій Рибчинський та Микола Мозговий. Її співали Володині друзі – Софія Ротару, Микола Мозговий… І ось маестро Кондратюк запитує конкурсанта: «То яку пісню вибрав наш Петрусь, Петро Васильович Марусяк із Карпат, зі славної на весь світ Франкової Криворівні?»

– «Минає день, минає ніч» Юрія Рибчинського та Миколи Мозгового, – відповів.

– Дивовижна українська пісня, пісня-шедевр. Для її виконання доконче потрібна неймовірна сила голосу і справжня українська душа. Рідко хто береться за її виконання, найкраще пісню заспівав сам автор – Микола Мозговий. «Минає день, минає ніч» у виконанні Миколи Мозгового не перевершив ніхто з естрадних співаків до сьогодні. Ну що ж, спробуй, молодий, відважний юначе, й ти її заспівати, і подав Марусякові мікрофон.

І Петро заспівав. Та так заспівав, що, напевно, заслухався весь Хрещатик, Київ.

Не в тім печаль, не в тім печаль,
Що, наче постріл,
пролунало те «прощай»,
Як зради постріл
пролунало те «прощай»,
Але не в тім моя печаль…

Напевно, у далеких засвітах, у райському саду разом співали Микола Мозговий, Володимир Івасюк та Назарій Яремчук. Співали «Минає день, минає ніч» разом з Петром Марусяком у «Караоке» на Хрещатику. І враз майдан вибухнув оплесками. Він аплодував талановитому співаку з Криворівні Петру Марусяку. Звичайно, був і другий, і третій тур. І досить професійно співала поряд з карпатським леґінем Петром чарівна дівчина Яна зі Львова. І «Караоке» належно оцінило спів Петра Марусяка, якому вкинули до вже традиційного капелюха 750 гривень. Ігор Кондратюк щиро подякував львів'янці Яні за участь у передачі, а рахівник повідомив, що дівчині вкинули 240 гривень. Усі кошти фіналісти віддали для лікування пораненого бійця АТО Володимира Чуприни.

Із головним призом «Караоке на майдані» – плазмовим телевізором «Сатурн» гордовито крокували Хрещатиком Петрові колеґи з музичного гурту «Струни Орфея», а сам переможець, радісний і щасливий, вже отримував перші вітання від вірних друзів з-над Черемоша.

Василь НАГІРНЯК,
голова Верховинського товариства «Просвіта» імені Тараса Шевченка, керівник гурту «Струни Орфея»

У НД «ПРОСВІТА»

КОРДОНИ НЕ СПИНЯТЬ СЛОВА

У НД «Просвіта» відбувся вечір поезії, приурочений Всесвітньому дню поезії. Зголосилося взяти участь в ньому близько тридцяти авторів зі своїми творчими доробками. А запрошували на вечір людей саме з поезією про АТО, а точніше – про війну, яка йде на сході країни.

Стефанія Нич – вчителька фізики і математики СШ № 11. Закінчила Київський національний університет ім. Т. Шевченка. Свої вірші читала на студентських вечорах. На різні події відгукується своєю поезією. Особливо тепер, коли серце крається, що робиться з Україною. На вечорі поезії вона прочитала «Шлях до мети», «Біль матері», «Чому йде війна?».

Гарно сприймали на вечорі тата Олександра Нечитайла з донечкою Наталочкою. Він вже видав збірку «На гребені слави» і допоміг у видавництві дитячої поезії своїй улюбленці «Добрий день, Україно!». А тандем батьків і дітей продовжила також Віра Цвірлак із донькою Ксенією, ще й успішно інсценізувавши поезію.

У просвітянських заходах часто бере участь учениця музичної школи № 1 Катерина Круліковська. На цей раз вона запропонувала свій вірш про АТО і виконала пісню «Не бійся».

Слід сказати, що чимало віршів автори вже поклали на музику й самі виконували пісні на хвилюючу тематику. До патріотичних мотивів їх привчають їхні наставники – кандидат мистецтвознавства Зоряна Валіхновська та керівник Клубу обдарованих дітей обласної «Просвіти» Руслана Денега. На вечорі поезії виконували Романія Микитчук, Елеонора Джичка, Марина Доровських, Марта Мальона, Юлія Гробельна, Христина Сорока, Вікторія Березовська. Розчулила присутніх своїми віршами й Анна Сенів. Присвятили свою поезію військовим подіям і працівник Державної служби з надзвичайних ситуацій Юрій Луць та викладач української ділової мови в Івано-Франківському представництві ВМУГоЛ Україна Надія Чайка-Бистрицька.

Активну участь у вечорі поезії взяли медики. Свою поезію представила аптекар Олена Дуда, доцент Національного медичного університету Марія Гуцол, аспірантка Ольга Іванців та студентка Ольга Сілецька. З новою збірочкою дитячих віршів та пісень про АТО «Таємниця місячного сяйва» прийшла на вечір поезії дитяча поетеса і письменниця Віра Багірова. Свої віршовані рядки, присвячені нинішнім подіям в Україні, зачитав журналіст, депутат обласної ради і заступник голови обласної «Просвіти» Дмитро Захарук.

Великий біль перенесли наші матері, сини яких не повернулися живими додому, а ще матері вояків, які перебували в полоні. Цій трагічній сторінці нашої нової історії присвятила свою пісню Надія Самборська та матері «Жіночої громади» області.

На закінчення була запропонована розмаїта музична композиція з демонструванням українського національного одягу у виконанні вихованців Клубу обдарованих дітей обласної «Просвіти», яку підготувала керівник Руслана Денега.

Кордони не спинять польоту могутнього слова,
Хто серцем могутній – ні куля, ні шабля не вб'є,
За нас Батьківщина і рідна нескорена мова,
Не треба чужого, але й не відпустим своє!..

Михайлина БОДНАР

Про материнський біль співають членкині обласної «Жіночої громади»

ЖИТТЯ МАЛЕЧІ

ВОЛОДАРКА

Чергове засідання літературної вітальні «Джерельце» «На великому святі душі», присвячене 85-ій річниці поетеси Ліни Костенко, пройшло в бібліотеці № 3 для дітей Коломиї. Підготувала і вела захід бібліотекар читального залу Тетяна Петрівна Власій. Вона ознайомила присутніх із життєвим і творчим шляхом ювілярки. Слухачі вітальні – учні 6 класу ЗОШ № 3 читали вірші поетеси та вірші про неї, які підготували з вчителем української мови і літератури Уляною Олексіївною Гриджук. В залі знайомились із книжковою виставкою «Поезія – рідна сестра моя, а правда людська – наша мати». Господиня вітальні Тетяна Власій провела бліц-турнір «Жінка з леґенди». Прозвучала пісня на слова Ліни Костенко «Колискова для доні». Діти читали вірші, відповідали на запитання бліц-турніру. В їхніх серденьках надовго залишиться зустріч із творчістю ювілярки Ліни Костенко.

Тетянка ВОРКУТЯНКА

ДУХОВНЕ

ПОЕЗІЇ ЛІРИЧНА МИТЬ

Хоч падав сніг з дощем та й було мовби не до лірики, все ж шанувальники поетичного слова зібралися на запрошення завідувачки Любові Ковтуник у затишному залі заснованої сином українського письменника Андрія Чайковського Андрієм Коломийської бібліотеки № 1 для дорослих. Грою на скрипці створив ліричний настрій віртуоз Іван Арсенич. Тут читали свої схвильовані рядки місцеві літератори і просвітяни Василь Рябий, Ярослав Руданець та Надія Голіней. Своєю піснею «Русонька» усіх зачарував заслужений працівник культури України Богдан Клапчук.

Такий же захід, присвячений Всесвітньому дню поезії, завідувачка Коломийської бібліотеки № 3 для дітей Віра Тороватова провела з участю юних поетів-школярів Євгена Скрипника, Олі Комарницької та Яни Косюк. Учениця ПТУ-14 Віта Пасічник заспівала пісню на вірш Тараса Шевченка і прочитала свій вірш про героїв АТО. Приєдналися до них старші коломияни – поети Іван Війтенко, Володимир Франкевич, Михайло Слободян, Юлія Долінська, композитор Євген Боднаренко та інші.

Кожен з учасників заходу висловив думку про значення поезії в житті. Всі зійшлися на тому, що поетичне слово живить дух людини, додає сил у боротьбі за кращу долю неньки України.

Василь МИХАЙЛИЦЬКУК,
лауреат премій імені Т. Мельничука та Л. Гринюка

ЗУСТРІЧІ

МОЛОДЕ-НЕЗЕЛЕНЕ

До обласної бібліотеки для юнацтва на зустріч зі старшокласниками гімназії № 2 та студентами II курсу Інституту філології ПНУ в рамках проведення Всеукраїнського тижня юнацької книги завітали молоді поети Прикарпаття.

Василь Карп'юк – поет, прозаїк, публіцист, блогер, музикант. Автор збірки вибраних творів «Мотлох», поетичної книжки «BRUSTURY» та низки публікацій у періодиці, лауреат літературних премій «Смолоскип», «Гранослов», ім. О. Гончара та інших, учасник низки мистецьких заходів («Форт-місія», «Потяг до Яремче», Літературний фестиваль у рамках «Форуму видавців», організатор мистецького фестивалю імені Тараса Мельничука, ініціатор створення мистецького угруповання «Люди з вагітними головами», учасник музично-літературного проекту «Оркестр Бобовата», керівник літературної аґенції «DISCURSUS» (лат. «Той, що перебуває в постійному русі»).

Наталя Ткачик – кандидат філологічних наук. Член літературної студії «Нобель», переможниця конкурсу «Гранослов» (2004), конкурсу ім. Б. І. Антонича «Привітання життя» (2009), «З точки зору осені» (2012). Учасниця наради творчої молоді (Коктебель, 2004), 18-го та 19-го Міжнародного з'їздів поетів (Ополє–Краків, 2007, 2009). Авторка поетичних збірок «Скалка в сонці» та «Наскрізь». Вірші Наталі Ткачик перекладено на польську та італійську мови.

Христина Букатчук – молода поетеса, літературний критик. Навчалася в Прикарпатському національному університеті ім. В. Стефаника на факультеті української філології. Пише дисертацію на тему «Лінґвостилістичні засоби вираження психофізичних станів людини в українській та російській мовах (на матеріалі художньої літератури кінця XX – початку XXI століття)». Автор поетичної збірки «Відьма і янгол».

Голова Івано-Франківської ОО НСПУ письменник Євген Баран зазначив про творчість Христини Букатчук: «Вірші. Це навіть не вірші. Це якийсь гортанний німотний крик. На ешафоті. Тут навіть не йдеться про форму. Христині не йдеться про робесність віршів. Їй йдеться про потребу слова, позбавленого глянцю й літературної фальші».

Богдан Ославський – поет, прозаїк, музикант, учасник музично-літературного проекту «Бобовата». Нещодавно заснував разом із дружиною оригінальний веб-портал про Івано-Франківськ. Незабаром побачить світ перша книжка молодого автора «Льонтом. Дороги і люди».

З РОСИ І ВОДИ!..

ВІТАЄМО!

Віншуємо із 90-річчям голову осередку с. Новиця Калуського району, вдову вояка УПА, політв'язня радянського режиму

Юстину ГАЛЮК-ВАСИЛІВ.

У Вас сьогодні славна дата,
Яка залишить в серці слід.
Ми хочем щиро привітати
І побажати многих літ.
Від щирого серця бажаємо здоров'я,
У ньому – багатство, і радість, і сила,
І більшого щастя на світі нема...

Щасливого, українського патріотичного довголіття Вам на радість рідні і всій родині українській.

Від просвітян Калущини Ігор КОТИК

НЕЗАБУТНІ

ВІН ЙШОВ І ВЧИВ...

До 85-річчя просвітянина В'ячеслава КРЕЦУЛА

У грудні пішов третій рік, як серед нас не стало В'ячеслава Крецула – активного просвітянина, який по завершенні сорокарічної журналістської праці не тільки не залишив творчість, а й із новим завзяттям продовжив її.

Народився В'ячеслав Васильович у березні 1930 року на Кіровоградщині в селянській родині. З перервою на роки війни закінчив школу. Потім відслужив у війську й подався на навчання до художньої школи, яку змушено залишив через нестачу коштів на навчання і прожиття. Та згодом вивчився на техніка-лісовода, одружився і в 1954 році поїхав працювати в Карпати майстром лісу.

Маючи від Бога таланти до творчості, здобув фах журналіста і понад сорок років пропрацював на цій ниві, де пройшов шлях від кореспондента до головного редактора. Постійно вдосконалювався сам і вчив журналістську молодь.

Впродовж усього життя займався не тільки літературною творчістю, а й малюванням, скульптурою, різьбою і випалюванням голкою по дереву, працював зі шкірою, іншими матеріалами. Створив чимало музеїв, сільську малу академію мистецтв і народознавства. Викладав ці творчі напрямки, а також бджільництво у вишах і школах.

У поважному віці пройшов навчання в центрі підготовки кадрів при науково-дослідному інституті психології України і багато років присвятив народній медицині, вивченню, вдосконаленню та використанню її можливостей. Подав ряд публікацій і власних напрацювань у цій царині. Здійснював активну просвітницьку діяльність. Любив людей і радо відгукувався на їхні прохання про допомогу. І далі творив. Тільки за останніх чотири роки життя видав повість «На порогах Бистриці», збірки віршів, п'єс, новел, народних рецептів, а також дослідження «Зцілення совістю», «Християнські засоби одужання» та «Ноїв ковчег не знадобиться»...

Був членом творчих спілок – журналістів, Літоб'єднання СПУ, Асоціації народної медицини України, лектором товариства «Просвіта»...

Пам'ятаймо тих, хто йшов попереду.

Родина, друзі, просвітяни

АНОНС

Івано-Франківські обласне та міське об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка
НД «Просвіта» 31 березня, 18.00
Запрошуємо на урочистості, присвячені 150-річчю виконання Гімну України та 200-річчю композитора Михайла Вербицького
У ПРОГРАМІ:

виступи доктора мистецтвознавства Г. Карась, редактора радіо «Дзвони» о. І. Тузика, голови товариства «Лемківщина» С. Криницького.

Ви почуєте звучання Гімну України на різних музичних інструментах, у виконанні хору «Первоцвіт», хорової капели «Червона калина», хору «Лемківщина», хору НСЖУ, народної капели бандуристів ЦНД, ГО «Українці Донбасу і Криму», духових оркестрів музичного училища і ЦНД, виконавців Клубу обдарованих дітей обласної «Просвіти», Національного медичного університету та музичної школи № 1.

Чекаємо на вас. Заспіваємо разом!

З КОГОРТИ БОРЦІВ

НЕЗГЛИБИМІСТЬ КНЯЗІВСЬКОЇ РОСИ

До 20-річчя відходу у вічність поета-політв'язня, лауреата Державної премії України ім. Т. Шевченка ТАРАСА МЕЛЬНИЧУКА

Про незвично-трагедійне життя і творчість Тараса чув неодноразово. Читати раніше нічого не доводилося. Якось так траплялося. Аж наприкінці вісімдесятих – на початку дев'яностих почув від поета Василя Рябого, що Мельничук начебто переселяється до Коломиї. Й під час одного з моїх приїздів він запропонував мені відвідати його в лікарні.

Це було якраз на початку літа, коли почали дозрівати морелі. Ми зайшли до тісної лікареньки в центрі Коломиї по вулиці, що вела до торговиці. Тарас образно називав її не лікарнею, а трупарнею. Не міг переносити ні стогонів хворих, ні чогось іншого. Тому часто втікав уночі у вікно, рятуючись від лікарів і хворих одночасно. Знайшовши «пацієнта» в палаті серед немилосердного гармидеру, ми вибігли з її затхлих стін на вулицю чи у двір, де якраз росла крислата вишня. Він зірвав кілька ще недозрілих плодів і почав бавитися ними. На мене подивився недовірливо, мовляв, це хто? Василь узявся його заспокоювати: поет, журналіст, разом навчалися у Львові.

Познайомившись ближче, вирішили пройтися центральними вулицями міста. Дорогою зустрічали багатьох Тарасових знайомих, яких добре знав і Василь. Після розмов таки пристали до якогось генделика, аби щось перекусити й чимось міцним запити. Мельничук поводився так природно, ніби зналися ми з ним сотню літ. Це підкуповувало. Хотілося спілкуватися.

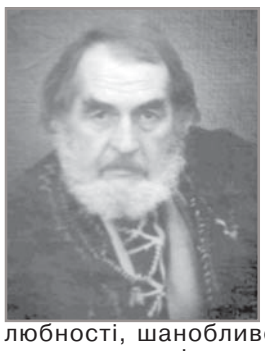
Спілкування у нас великого тоді не вийшло. Тараса пообсідали клопоти: і з роботою, і з заплатою, а надто ж – житлом. Здається, він тоді перебивався, де доведеться, то в майстернях художників, то у випадкових знайомих... Як би там не було, але велика Мельничукова добірка таки з'явилася на сторінках «Буковинського журналу» уже в 4–5 числах за 1992 рік під промовистою назвою «За ґратами воля зелена».

А наступного року йому присудили Державну премію України імені Тараса Шевченка за книжку «Князь роси». Довкола Мельничука розкрутилися-завертілися його досі не знані шанувальники. Проводили презентацію його книжки. Але питання з квартирою залишалося відкритим...

Було запропоновано провести зустріч з поетом і в Чернівцях. А патріотично налаштований міський голова Віктор Павлюк взявся вирішити і квартирне питання. І аби привезти поета до Чернівців, навіть виділив автівку. З різними перипетіями ми таки дісталися з Коломиї до редакції газети «Молодий буковинець».

... У залі вже з нетерпінням чекали поета. Це справді була велика подія для чернівчан. Тарас попросив мене не кидати його самого на сцені. Я подивувався, а як же він читатиме вірші, якщо не має при собі ні книжки, ні бодай якогось зошита для записів. Та він без запинки взявся читати свої поезії напам'ять. А відтак дістав з нагрудної кишені звичайний шкільний зошит, зігнутий удвоє, і далі впевнено читав, голосно, дуже виразно й емоційно. Аж у 2001 році я знову згадаю його зошит, бо тоді коломияни Микола Васильчук і Ярослав Ясінський на чолі з Василем Рябим привезуть у подарунок до мого ювілею цілу папку таких зошитів з Тарасовими віршами. А ще вручать премію «Князь роси» імені Тараса Мельничука під номером один...

Після вечора завітали до готелю «Київ», прихопивши з собою якісь скромні припаси. Компанія, на щастя, зібралася невеличка: журналісти Василь Бабух і Тарас Шевчук, давній приятель Мельничука, поетеса Галина Тарасюк, редактор газети «Молодий буковинець» Богдан Загайський та її кореспондент Георгій Галиць і я. Не встиг Тарас зайти в готельний номер, як на порозі зняв

з голови капелюха і спритно закинув його на віконну ручку, викликавши оплески присутніх. Спілкувалися щиро і дружно. До слова, за ґратами й колючим дротом поет не втратив великої дружелюбності, шанобливості і ще чогось такого, що досі важко збагнути. Великі поети іншими не бувають.

Наступного дня з готелю вирушили до мерії. Але було ще зарано йти, ми зайшли в малесенький бар «Сніжинка» навпроти ратуші (його вже давно нема). Тарас здивовано подивився на мене, мовляв, це, звичайно, ориґінально... Але хіба морозивом можна погасити спрагу? Коли ж присіли за крайнім столиком, звідки можна було спостерігати за міськрадою, я замовив сніданок і дві чарочки.

– О-о-о! То інша справа. А ти, я бачу, кмітливий парубок. З тобою не пропадеш.

У мерії нас запевнили, що щойно надибають відповідну адресу з квартирою, я маю зателефонувати Тарасові, аби він приїхав на оглядини... Справді, через кілька тижнів мені зателефонували з міськради, назвавши конкретну адресу квартири біля автовокзалу. Я зателефонував до Рябого, а наступного дня Тарас приїхав у Чернівці потягом зі своєю подругою Дзвінкою. Але з'ясувалося, що її захопив якийсь самосел. Та в міськраді заспокоїли: через кілька днів знайдуть нову адресу і знову запросять Мельничука для поселення. Та не так сталося, як гадалося. Зателефонував з Коломиї Рябий і сказав:

– Миросю! Не турбуйся Тарасовою квартирою. Коломийська влада вже дала йому нове помешкання.

29 березня 1995 року поет пішов у вічність.

Начитавшись Тарасових книжок «Несімо любов планеті» та «Князь роси», написав власного вірша, якого присвятив Мельничукові. Та прочитати йому так і не встиг.

ПЛАЧ ПО ЧОРНОМУ КОНЕВІ

Утік од мене кінь,
Як тінь, як голубінь,
Ота, що поза очі промина,
Тепер нема коня,
І я, уже не я,
А тільки власна тінь.
Оце й уся рідня,
Бо що я – без коня?
Ще упряж є й сідло,
Але нема коня,
І очі замело,
І так мете щодня.
Та я беру сідло,
Ще й упряж дорогу,
Бо так ще не було
Мені в його боргу,
За віщо, за яку
Таку-сяку нудьгу
Утік од мене кінь,
А я
Чому ще досі – я,
Неначе приручивсь,
Дивись мені, дивись
Лишень у Божу вись.
Але немає дня
Без чорного коня,
Неначе й не було,
Лиш упряж і сідло.
На сто моїх спасінь
Утік од мене кінь.

Мирослав ЛАЗАРУК,
головний редактор «Буковинського журналу»
Подано зі скороченнями

ЛЮБИ І ЗНАЙ СВІЙ РІДНИЙ КРАЙ...

КАЛЕНДАР ПРОСВІТЯНИНА

КВІТЕНЬ

1 КВІТНЯ

65 років від дня народження **Михайла Марусяка,** митрофорного протоієрея, кандидата богослов'я, ректора Івано-Франківської духовної семінарії УПЦ КП, уродженця с. Ліски Коломийського району.

60 років від дня народження **Ігоря Олійника,** громадсько-політичного діяча, заслуженого будівельника України, просвітянина.

2 КВІТНЯ

Міжнародний день дитячої книги.

100 років від дня народження **Романа Андруховича** (1915–1997), письменника, українського громадського діяча Польщі, автора книжки «Дорога в Україну», уродженця м. Станіслав (тепер – м. Івано-Франківськ).

4 КВІТНЯ

130 років від дня народження **Якова Білоскурського** (псевдонім – Георгій Гаврилович Кушнірюк) (1885–1975), громадсько-політичного і військового діяча, уродженця м. Коломия.

5 КВІТНЯ

Квітна (Вербна) неділя.

6 КВІТНЯ

65 років від дня народження **Івана Вахняка,** майстра художньої обробки дерева, уродженця с. Малий Гвіздець Коломийського району.

85 років від дня народження **Ірини Вульчин,** вчителя початкових класів, члена ревізійної комісії ІФ МО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка та осередку «Відродження».

7 КВІТНЯ

Благовіщення Пречистої Діви Марії.

105 років від дня народження **Віктора Брезицького** (1910–1977), українського письменника, публіциста, члена НСПУ.

60 років від дня народження **Мирона Мицана** (1955–2011), краєзнавця та історика, лауреата міської премії ім. І. Франка, уродженця м. Надвірна.

9 КВІТНЯ

185 років від дня народження **Тита Блонського** (1830–1897), священика, письменника, автора трагедії «Анастасія» (1886) з історії Галицького князівства, історичної повісті «Розвалина» (1895), поем та віршів, уродженця м. Тлумач. Похований у с. Дора Яремчанської міськради.

65 років від дня народження **Зеновія Геренди,** майстра художнього оброблення металу, члена НСМНМУ, уродженця с. Ямниця Тисменицького району.

11 КВІТНЯ

95 років від дня народження **Богдана Бори** (справжнє ім'я – Борис Шкандрій) (1920–1997), поета, українського діяча у Великобританії, уродженця с. Павлівка Тисменицького району.

60 років від дня народження **Романа Жука,** художника, члена НСХУ, уродженця с. Остриня Тлумацького району.

12 КВІТНЯ

Воскресіння Христове, Великдень.

13 КВІТНЯ

135 років від дня народження **Теодосія Галущинського** (1880–1952), катехита в Коломиї, професора Духовної семінарії в Станиславові.

14 КВІТНЯ

205 років від дня народження **Осипа Заячківського** (1810–1894), церковно-просвітнього діяча у Лоп'янці, члена-засновника та почесного члена «Просвіти».

85 років від дня народження **Богдана Юрківа** (1930–2011), українського композитора, заслуженого працівника культури України, музичного керівника народного вокального ансамблю «Черемош», уродженця м. Івано-Франківськ.

Підготував ***Петро АРСЕНИЧ***

(Далі буде)

Минає сорок днів як відійшла у вічність Ярослава Антонівна БОРОДАЙКЕВИЧ (АТАМАНЮК).

Івано-Франківські обласне і міське об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка, первинний осередок «Відродження», друзі, колеґи висловлюють щире співчуття рідним і близьким активістки-просвітянки, учителя, секретаря осередку «Відродження» товариства «Просвіта», члена Клубу творчої інтеліґенції ім. Б. Лепкого.

Народилась Ярослава Антонівна 1932 р. в селі Кінашів Галицького району в патріотичній і релігійній родині. Її і сестру батьки виховували в дусі патріотизму, любові до України. Семирічну освіту здобула в рідному селі, середню – в Рогатині, вищу – у Львові. Працювала вчителем хімії в Конюшківській середній школі Рогатинського району. Самовідданою працею, відданістю справі навчання та виховання молоді пані Ярослава завоювала повагу своїх вихованців, їхніх батьків і вчителів, за що і нагороджена значком «Відмінник народної освіти». 1960 року була переведена на роботу в Станіславське медичне училище, а згодом – у СШ № 2 (Українську гімназію).

Ярослава Бородайкевич як секретар осередку «Відродження» проводила ґрунтовну просвітянську роботу серед населення в родинах, брала активну участь в утвердженні релігійних і державницьких принципів. За патріотичну роботу нагороджена відзнаками товариства «Просвіта».

Сумом і тугою наповнені наші серця. Важко змиритися з тим, що немає її серед нас. Висловлюємо щирі співчуття чоловікові Дмитрові, доньці, синові й родині та близьким покійної.

Хай світла пам'ять збережеться в серцях тих, хто її знав.

Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ, Василь БОЙКО, Петро АРСЕНИЧ, Наталія СИНИЦЯ, просвітяни осередку «Відродження»